

คำชี้ขาดความเห็นแย้งความผิดฐานร่วมกันลักทรัพย์ผู้อื่น และใช้ผู้อื่นให้กระทำความผิด
โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม
(ชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๕๘/๒๕๕๓)

ป.อ. ยักยอกทรัพย์ (มาตรา ๓๕๒)

การที่อธิบดีอัยการภาค มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาตามข้อกล่าวหา ย่อมรวมถึงข้อหาลักทรัพย์
ของผู้อื่นโดยใช้ยานพาหนะเพื่อความสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไปหรือเพื่อให้พ้น
จากการจับกุม ที่พนักงานอัยการชั้นต้นได้มีความเห็นควรสั่งฟ้องไว้ด้วย เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดมีความ
เห็นว่าผู้ต้องหามีความผิดในข้อหาดังกล่าว จึงเป็นกรณี ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้งตาม
ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๔๕

นาง ต. ซึ่งเป็นมารดาของนาย ณ. ผู้ต้องหาและนางสาว ข. น้องสาวของผู้ต้องหา ได้ยกที่ดิน
ให้แก่ผู้ต้องหาโดยไม่ได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ หลังจากนั้นผู้ต้องหาได้
ครอบครองที่ดินดังกล่าวและปลูกสร้างบ้านที่เกิดเหตุบนที่ดินดังกล่าวไว้พักอาศัยกับครอบครัว ต่อมา
วันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ นาง ต. ได้ยกที่ดินดังกล่าวให้นางสาว ข. โดยทำเป็นหนังสือและจ
ทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย แต่ผู้ต้องหาที่ยังคงครอบครองที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุอยู่ และ
ต่อมาวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ นางสาว ข. ได้ขายฝากที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุให้กับนาง จ.
ผู้เสียหาย ครั้นครบกำหนดระยะเวลาไถ่ถอนซึ่งผู้เสียหายได้ขายระยะเวลาไถ่ถอนการขายฝากให้หลาย
ครั้งจนกระทั่งครบกำหนดระยะเวลาไถ่ถอนการขายฝากที่อนุญาตให้ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์
๒๕๕๑ นางสาว ข. ไม่สามารถทำการไถ่ถอนทรัพย์ที่นำไปขายฝากได้ ทำให้ที่ดินดังกล่าวและบ้านที่
เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหาซึ่งยังครอบครองและพักอาศัยอยู่ในที่ดินดังกล่าว
และบ้านที่เกิดเหตุได้สั่งให้นาย ส. รื้อรั้วเหล็กของกลางซึ่งกั้นแนวเขตที่ดินดังกล่าวออกแล้วนำไปขาย
เอาเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว การกระทำของผู้ต้องหาถือได้ว่าเป็นการเบียดบังทรัพย์ของผู้อื่นเป็น
ของตนโดยทุจริต จึงมีความผิดฐานยักยอก หาใช่ความผิดฐานลักทรัพย์ไม่

คดีกล่าวหาว่า นาย ณ. ผู้ต้องหา ร่วมกันลักทรัพย์ผู้อื่นและใช้ผู้อื่นให้กระทำความผิดโดยใช้ยานพาหนะ
เพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม

ข้อเท็จจริงได้ความว่าเมื่อวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ นาง จ. ผู้เสียหาย ได้รับซื้อฝากบ้านที่เกิดเหตุ
มาจากนางสาว ข. น้องสาวของผู้ต้องหา เมื่อครบกำหนดระยะเวลาไถ่ถอนนางสาว ข. ไม่สามารถนำเงินมา

ไถ่ถอนได้ซึ่งผู้เสียหายได้ขยายระยะเวลาไถ่ถอนให้ ๙ ครั้งแล้ว ต่อมาวันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๒ เวลา ๑๗.๐๐ นาฬิกา ผู้เสียหายไปที่บ้านเกิดเหตุ เพื่อตรวจสอบความเรียบร้อยพบว่ารั้วเหล็กทางด้านทิศตะวันตก และตะวันออกของบ้านได้ถูกตัดออกไป จำนวนรวม ๒๓ ช่อง ค่าเสียหาย ๓๔,๕๐๐ บาท สอบถามนาง พ. ภรรยาของผู้ต้องหาแจ้งว่าให้ไปถามผู้ต้องหา ผู้เสียหายตกลงกับผู้ต้องหาไม่ได้ โดยผู้เสียหายทราบว่า ผู้ต้องหาเป็นผู้ใช้ให้นาย ส. เป็นผู้ตัดถอดและนำรั้วเหล็กดังกล่าวไปขายที่ร้าน พ. โดยใช้รถยนต์กระบะ คัน หมายเลขทะเบียน ผณ - ๙๕๖๒ นครราชสีมา เป็นยานพาหนะ ผู้เสียหายจึงติดตามไปซื้อคืนมาในราคา ๔,๒๕๖ บาท ต่อมาผู้เสียหายได้เข้าแจ้งความร้องทุกข์กับพนักงานสอบสวน

เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๕๒ เวลา ๐๘.๐๐ นาฬิกา ที่ตำบลหนองจะบก อำเภอเมือง จังหวัด นครราชสีมา

ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาให้การปฏิเสธ

พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานร่วมกันลักทรัพย์ผู้อื่น และใช้ผู้อื่นให้กระทำความผิดโดยใช้ยานพาหนะ เพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิด หรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นจากการจับกุม

ต่อมาวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๕๒ ผู้ต้องหาร้องขอความเป็นธรรมต่ออัยการจังหวัด

พนักงานอัยการเจ้าของสำนวนและอัยการจังหวัดมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์ โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดฯ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔, ๓๓๖ ทวิ และเห็นควรสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาฐานร่วมกันลักทรัพย์ของผู้อื่น และใช้ผู้อื่นกระทำความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๘๓, ๘๔, ๓๓๕ (๗) ขอให้ผู้ต้องหาคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ ๓๔,๕๐๐ บาทแก่ผู้เสียหาย ของกลางให้จัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ กรณีผู้ต้องหาเรียกร้องขอความเป็นธรรม เสนออธิบดีอัยการเขต เพื่อพิจารณาตามระเบียบสำนักงานอัยการสูงสุดว่าด้วยการดำเนินคดีอาญาของพนักงานอัยการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ข้อ ๔๘ ที่แก้ไขใหม่

อธิบดีอัยการเขต สั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาตามข้อกล่าวหา

ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาโดยเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาฐานลักทรัพย์โดยใช้ยานพาหนะเพื่อสะดวกแก่การกระทำความผิดและพาทรัพย์นั้นไป

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่อธิบดีอัยการภาค มีคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาตาม ข้อกล่าวหา ย่อมรวมถึงข้อหาลักทรัพย์ของผู้อื่นโดยใช้ยานพาหนะเพื่อความสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ที่พนักงานอัยการชั้นต้นได้มีความเห็นควรสั่งฟ้องไว้ด้วย เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นว่าผู้ต้องหามีความผิดในข้อหาดังกล่าว จึงเป็นกรณี ผู้ว่าราชการจังหวัดมีความเห็นแย้งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๔๕

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๕ นาง ต. ซึ่งเป็นมารดาของนาย ณ. ผู้ต้องหาและนางสาว ช. น้องสาวของผู้ต้องหา ได้ยกที่ดินโฉนดเลขที่ ๖๖๙๒๒ ตำบลหนองจอก อำเภอเมืองนครราชสีมา จังหวัด นครราชสีมา เนื้อที่ ๑ งาน ๙๘ ตารางวา ให้แก่ผู้ต้องหาโดยไม่ได้ทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนต่อพนักงาน เจ้าหน้าที หลังจากนั้นผู้ต้องหาได้ครอบครองที่ดินดังกล่าวและปลูกสร้างบ้านที่เกิดเหตุบนที่ดินดังกล่าวไว้

พักอาศัยกับครอบครัว ต่อมาวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๘ นาง ต. ได้ยกที่ดินดังกล่าวให้แก่นางสาว ข. โดยทำเป็นหนังสือและจดทะเบียนถูกต้องตามกฎหมาย แต่ผู้ต้องหาก็ยังคงครอบครองที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุอยู่ และต่อมาวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๔๙ นางสาว ข. ได้ขายฝากที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุให้กับนาง จ. ผู้เสียหาย ครั้นครบกำหนดระยะเวลาไถ่ถอนซึ่งผู้เสียหายได้ขยายระยะเวลาไถ่ถอนการขายฝากให้หลายครั้ง จนกระทั่งครบกำหนดระยะเวลาไถ่ถอนการขายฝากที่อนุญาตให้ครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่ ๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ นางสาว ข. ไม่สามารถทำการไถ่ถอนทรัพย์สินที่นำไปขายฝากได้ ทำให้ที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหาย การที่ผู้ต้องหาซึ่งยังครอบครองและพักอาศัยอยู่ในที่ดินดังกล่าวและบ้านที่เกิดเหตุได้สั่งให้นาย ส. รื้อรั้วเหล็กของกลางซึ่งกั้นแนวเขตที่ดินดังกล่าวออกแล้วนำไปขายเอาเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว การกระทำของผู้ต้องหาถือได้ว่าเป็นการเบียดบังทรัพย์สินของผู้อื่นเป็นของตนโดยทุจริต จึงมีความผิดฐานยักยอก หาใช่ความผิดฐานลักทรัพย์ไม่

จึงชี้ขาดไม่ฟ้องนาย ณ. ผู้ต้องหา ฐานลักทรัพย์ของผู้อื่นโดยใช้นามพาหนะเพื่อความสะดวกแก่การกระทำความผิดหรือพาทรัพย์นั้นไป หรือเพื่อให้พ้นการจับกุม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๔ , ๓๓๖ ทวิ ประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ ข้อ ๑๓ และสั่งฟ้องผู้ต้องหา ฐานยักยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๒

อนึ่ง ให้แจ้งพนักงานสอบสวนทำการแจ้งข้อหาและสอบคำให้การผู้ต้องหาตามฐานความผิดที่สั่งฟ้องโดยปฏิบัติให้ถูกต้องตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาที่แก้ไขใหม่ก่อนยื่นฟ้องส่วนรั้วเหล็กของกลาง ให้แจ้งเจ้าพนักงานสอบสวนจัดการตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๕ กับให้แจ้งสำนักงานอัยการจังหวัดสงขลานครินทร์ให้พนักงานสอบสวนนำส่งสำนักงานอัยการคดีศาลแขวงเพื่อดำเนินการต่อไป

คำชี้ขาดความเห็นแย้งความผิดฐานทำให้เสียทรัพย์พืชหรือพืชผลของกสิกร
(ชี้ขาดความเห็นแย้งที่ ๓๕๗/๒๕๕๓)

ป.อ. ตัวการ ทำให้เสียทรัพย์พืชหรือพืชผลของกสิกร (มาตรา ๘๓, ๓๕๙ (๔))

ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินมือเปล่าที่ผู้เสียหายซึ่งประกอบอาชีพทำสวนได้ซื้อจากผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๑๓ ปี หลังจากนั้นผู้เสียหายได้เข้าครอบครอง และปลูกต้นมะยงชิด (อายุประมาณ ๑๐ ปี) จำนวน ๓ ต้น ต้นมังคุด (อายุประมาณ ๔ ปี) จำนวน ๑ ต้น ต้นปาล์มน้ำมัน (อายุประมาณ ๒ ปี) จำนวน ๒๑ ต้น ไว้บนที่ดินดังกล่าว โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้โต้แย้งการครอบครองที่ดินพิพาทของผู้เสียหายแต่อย่างใด ดังนั้น ผู้เสียหายจึงได้ไปแจ้งสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๖๗ ส่วนต้นมะยงชิด ต้นมังคุด และต้นปาล์มน้ำมัน เป็นไม้ยืนต้นจึงเป็นส่วนควบของที่ดินตาม มาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง และตกเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ครอบครองที่ดินพิพาท การที่ผู้ต้องหาที่ ๑ และผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตรชายร่วมกันตัดฟันต้นไม้ดังกล่าว จึงมีความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ที่เป็นพืชหรือพืชผลของกสิกรตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๙ (๔) ส่วนที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การต่อสู้ในชั้นสอบสวนว่าผู้เสียหายปลูกต้นไม้ดังกล่าวในที่ดินของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยไม่มีสิทธินั้น ไม่ถือเป็นการโต้เถียงสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทอันจะทำให้การกระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่เป็นความผิดเนื่องจากไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ฟ้องคดีเพื่อเอาคืนซึ่งการครอบครองจากผู้เสียหายภายในหนึ่งปีนับแต่เวลาถูกแย่งการครอบครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๓๗๕ วรรคสอง การใช้สิทธิโต้แย้ง การครอบครองที่ดินพิพาทของผู้เสียหายจึงสิ้นสุดลงนับแต่นั้น ข้อต่อสู้ของผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง

ข้อเท็จจริงได้ความว่า เมื่อประมาณ ๑๓ ปีที่ผ่านมา นาย จ. ผู้เสียหายได้ซื้อที่ดินสวนยางพาราจากนาง ป. ผู้ต้องหาที่ ๑ เนื้อที่ประมาณ ๑๕ ไร่ โดยไม่ได้ทำเป็นหนังสือ เพียงแต่จ่ายเงินและส่งมอบที่ดินให้ผู้เสียหาย ที่ดินดังกล่าวไม่มีเอกสารหลักฐานที่ดินของทางราชการผู้เสียหายได้เข้าไปครอบครองทำประโยชน์ตลอดมา โดยทางทิศเหนือติดห้วยซึ่งมีเนื้อที่ระหว่างห้วยกับสวนยางพาราที่ยังไม่ได้ปลูกยางพาราประมาณ ๑ ไร่เศษ ผู้เสียหายได้ปลูกต้นมะยงชิดอายุประมาณ ๑๐ ปี จำนวน ๓ ต้น ต้นมังคุด อายุประมาณ ๔ ปี จำนวน ๑ ต้น และต้นปาล์มน้ำมัน อายุประมาณ ๒ ปี จำนวน ๒๑ ต้น ต่อมา ตามวันเวลาเกิดเหตุผู้ต้องหาที่ ๑ มากล่าวอ้างว่าที่ดินส่วนที่ผู้เสียหายปลูกต้นไม้ดังกล่าวเป็นของตนโดยผู้ต้องหาที่ ๑ ได้เข้ามาทำประโยชน์ปลูกยางพาราและต้นเงาะอยู่ก่อนแล้ว และได้ร่วมกับผู้ต้องหาที่ ๒ บุตรชายนามัดพรามาตัดฟันต้นไม้ทั้งหมด ผู้เสียหายได้รับความเสียหาย รวมค่าเสียหายประมาณ ๓๒,๐๐๐ บาท ต่อมาวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ ผู้เสียหายจึงมาพบพนักงานสอบสวนแจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีกับผู้ต้องหาทั้งสอง

เหตุเกิดเมื่อวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๒ เวลากลางวัน ที่ตำบลพระรักษ์ อำเภอพะโต๊ะ จังหวัดชุมพร
ชั้นสอบสวนผู้ต้องหาทั้งสองให้การปฏิเสธ

พนักงานสอบสวนมีความเห็นควรสั่งฟ้องผู้ต้องหาทั้งสองตามข้อกล่าวหา

อัยการจังหวัดหลังสวนมีคำสั่งไม่ฟ้อง นาง ป. กับพวก ๒ คน ผู้ต้องหาฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์
ที่เป็นพืชผลทางเกษตรกร

ผู้ว่าราชการจังหวัดชุมพรมีความเห็นแย้งคำสั่งไม่ฟ้องผู้ต้องหาที่ ๒

อัยการสูงสุดพิจารณาแล้ว คดีมีพยานหลักฐานฟังได้ว่าที่ดินพิพาทเป็นที่ดินมือเปล่าที่นาย ฉ.
ผู้เสียหาย ซึ่งประกอบอาชีพทำสวนได้ซื้อมาจากนาง ป. ผู้ต้องหาที่ ๑ ก่อนเกิดเหตุประมาณ ๑๓ ปี หลังจาก
นั้นผู้เสียหายได้เข้าครอบครองและปลูกต้นมะยงชิด (อายุประมาณ ๑๐ ปี) จำนวน ๓ ต้น ต้นมังคุด (อายุ
ประมาณ ๔ ปี) จำนวน ๑ ต้น ต้นปาล์มน้ำมัน (อายุประมาณ ๒ ปี) จำนวน ๒๑ ต้น ไว้บนที่ดินดังกล่าว
โดยผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่ได้โต้แย้งการครอบครองที่ดินพิพาทของผู้เสียหายแต่อย่างใด ดังนั้นผู้เสียหายจึงได้ไปซึ่ง
สิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๑๓๖๗ ส่วนต้นมะยงชิด ต้นมังคุด
และต้นปาล์มน้ำมัน เป็นไม้ยืนต้นจึงเป็นส่วนควบของที่ดินตามมาตรา ๑๔๕ วรรคหนึ่ง และตกเป็นกรรมสิทธิ์
ของผู้เสียหายซึ่งเป็นผู้ครอบครองที่ดินพิพาท การที่ ผู้ต้องหาที่ ๑ และนาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ ๒ ซึ่งเป็นบุตรชาย
ร่วมกันตัดฟันต้นไม้ดังกล่าว จึงมีความผิดฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์ที่เป็นพืชหรือพืชผลของกสิกรรมตามประมวล
กฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๙ (๔) ส่วนที่ผู้ต้องหาที่ ๑ ให้การต่อสู้ในชั้นสอบสวนว่าผู้เสียหายปลูกต้นไม้ดังกล่าว
ในที่ดินของผู้ต้องหาที่ ๑ โดยไม่มีสิทธินั้น ไม่ถือเป็นการโต้เถียงสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาทอันจะทำให้การ
กระทำของผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่เป็นความผิด เนื่องจากไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ต้องหาที่ ๑ ได้ฟ้องคดีเพื่อเอาคืนซึ่ง
การครอบครองจากผู้เสียหายภายในหนึ่งปีนับแต่เวลาถูกแย่งการครอบครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและ
พาณิชย์มาตรา ๑๓๗๕ วรรคสอง การใช้สิทธิโต้แย้งการครอบครองที่ดินพิพาทของผู้เสียหายจึงสิ้นสุดลงนับแต่
นั้น ข้อต่อสู้ของผู้ต้องหาที่ ๑ ไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง คดีมีพยานหลักฐานพอฟ้อง

จึงชี้ขาดให้ฟ้อง นาง ป. ผู้ต้องหาที่ ๑ และนาย ฉ. ผู้ต้องหาที่ ๒ ฐานร่วมกันทำให้เสียทรัพย์
ที่เป็นพืชหรือพืชผลของกสิกรรม ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๕๙ (๔), ๘๓

